

РЕШЕНИЕ

№ 181/03.05.2022 г., гр.Монтана

В името на народа

Административен съд - Монтана, в съдебно заседание на двадесет и девети април две хиляди и двадесет и втора година, в състав :

Председател: Соня Камарашка

Членове: Бисерка Бойчева

Мария Ницова

при секретар Лазароваа и с участието на прокурора Александрова
разгледа докладваното от съдия Ницова адм.д.№ 118/2022 г. по описа на
Административен съд Монтана

Производството е по протест на прокурор при Районна прокуратура Монтана, с който се оспорва разпоредба от подзаконов нормативен акт на Общински съвет Монтана, с правно основание чл.186, ал.2 във вр. с чл.185 във вр.с чл.16, ал.1 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.145, ал.6 от Закона за съдебната власт/ЗСВ/.

Прокурорът при Районна прокуратура Монтана с протеста, инициирал настоящето дело, оспорва разпоредба от подзаконов нормативен акт на Общински съвет Монтана, а именно: „ чл. 8, ал. 1, т. 11 от Наредба за реда и условията за настаняване и ползване на социални жилища в община Монтана, приета с решение 34/19.12.2019 г. на Общински съвет Монтана, изменена с решение 466/29.06.2021 г.“, като незаконосъобразна по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК, поради противоречие с материалноправните норми от по-висок ранг, а именно Закона на местни данъци и такси, който е акт от по-висока степен, както и в нарушение на нормите на чл. 75, ал. 2; чл. 76, ал. 3 от АПК и чл. 80 от АПК, във връзка с чл. 3, ал. 2; чл. 7, ал. 2 и чл. 8 от Закона за нормативните актове.

Поради изложените несъответствия на основание чл.185, ал.2 предложение второ във връзка с ал.1, чл.186, ал.2 във връзка с чл.16, ал.1, т.1 предложение първо от АПК и чл.145, ал.6, изречение първо от ЗСВ, поради което се прави искане за отмяна на посочената разпоредба. Претендира направените по делото разноски.

За ответника – Общински съвет Монтана, редовно призовани, чрез председателя, не изпраща процесуален представител и не изразяват становище по протеста.

Окръжна Прокуратура Монтана, чрез представителя в съдебно заседание, поддържа, че протестът е основателен, респективно, че оспорената разпоредба от Наредбата страдат от порок – противоречие с материалноправна норма и като такива е незаконосъобразна, като поддържа доводи и съображения, съгласно изложените в протеста, при което предлага същата да бъде отменена, като противоречаща на нормативен акт от по-висока степен. Претендира направените в производството разноски.

Протестът на прокурор при Районна прокуратура Монтана за оспорване на разпоредба от подзаконовия нормативен акт от местно значение, е подаден съгласно разпоредбата на чл.186, ал.2 във връзка с чл.185, ал.2, предл. 2 от АПК от орган, оправомощен за упражни това процесуално право без ограничение във времето, съгласно разпоредбата на чл.187, ал.1 от АПК, поради което е допустим за разглеждане.

Административен съд Монтана, като прецени събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Протестираната разпоредба на чл. 8, ал. 1, т. 11 от Наредбата регламентира „че право да кандидатстват за настаняване в социални жилища имат лица и семейства от целеви групи, посочени в чл. 7 от Наредбата, които отговарят едновременно и на следните условия (условията от точка 1 до точка 11), където в изискването на т. 11 е поставено следното условие: „Да нямат задължения към общината“, без същото да има собствена нормативна опора.

Задълженията за местни данъци и такси, редът за установяването им и сроковете за изпълнението им, органите, които осъществяват контрол за това, както и последиците от тяхното неизпълнение, са установени и регламентирани от специалния закон - Закона за местни данъци и такси. Съгласно чл. 4 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. С въведеното изискване за кандидатите в т. 11 от процесната Наредба „Да нямат задължения към общината“ се ограничават правата на гражданите по ЗМДТ да платят своите задължения за местни данъци и такси на вноски в определените от закона срокове. При липса на доброволно плащане, приложим е специален ред по силата на препращащата норма на чл. 9 б от ЗМДТ за принудително събиране на публични общински вземания, каквито по смисъла на чл. 16, ал. 2, т. 3 от ДОПК са общинските такси, т. е. чрез участие на публичен изпълнител, който е орган на принудителното изпълнение. Неизплащането на тези дължими по закон задължения в срок, е поведение, санкционирано също със законови разпоредби. Видно от текста на чл. 9 б, ал. 1 от ЗМДТ, невнесените в срок такси, се събират заедно с лихвите по Закона за лихвите върху данъци, мита, такси и други подобни държавни вземания, по реда на ДОПК.

Недопустимо е с подзаконов нормативен акт да се създава възможност за осъществяване на контрол от страна на общината за изпълнение на тези задължения по друг ред и в друго производство, което няма нищо общо с производството по установяване и заплащане на местни данъци и такси. Освен това, лицата се задължават да изпълнят и другите си задължения към общината, дори и тези, които не са ликвидни по основание и размер.

Съгласно чл. 76, ал. 3 от АПК, общинските съвети издават нормативни актове, с които уреждат съобразно нормативните актове от по-висока степен обществени отношения с местно значение. Разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от АПК предвижда, че нормативните административни актове се издават по прилагане на закон или подзаконов нормативен акт от по-висока степен. Нормите на чл. 75, ал. 2 и чл. 76, ал. 1 и ал. 2 от АПК са идентични с тези на чл. 2, чл. 3, ал. 1, чл. 7, ал. 2 и чл. 8 от ЗНА, като прогласяват забраната да се уреждат с наредба обществени отношения, уредени вече с нормативен акт от по-висока степен. Законът е нормативният акт, който урежда първично или въз основа на Конституцията, обществени отношения, които се поддават на трайна уредба, според предмета или субектите в един или няколко института на правото или техни подразделения. За уреждане на другите отношения по тази материя законът може да предвиди да се издаде подзаконов акт. Наредбата като нормативен акт се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен.

Следователно нито ЗМДТ, нито ЗМСМА не допускат с подзаконов нормативен акт на общински съвет да се дописват и други норми и правила, освен изрично посочените в закона. Нормата следва да се прилага само съобразно изричното и съдържание и без да се тълкува разширително и в противоречие с принципа за

законност по чл. 4 АПК и принципът на правовата държава - чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

Безспорно общинският съвет като орган на местно самоуправление, е компетентен да приема норми за поведение, задължителни за физическите и юридическите лица на територията на съответната община, по въпроси, които не са от изключителната компетентност на други органи, но само в сферите, очертани в разпоредбите на чл. 17, ал. 1 от ЗМСМА. Европейската харта за местно самоуправление /ратифицирана със закон, приет от 37-о НС на 17.03.1995 г./ в чл. 3, т. 1 дава дефиниция на понятието „местно самоуправление” и като такова се разбира правото и реалната възможност за местните общности да регулират и да управляват в рамките на закона, на тяхната отговорност и в интерес на тяхното население, съществена част от обществените дела. Законът за местното самоуправление и местната администрация в чл. 17 определя именно тези рамки на закона, в които може да се осъществява местното самоуправление. В компетентност на местното самоуправление са всички въпроси от местно значение, които законът е предоставил в тяхна компетентност в сферата на: 1. общинското имущество, общинските предприятия, общинските финанси, данъци и такси, общинската администрация; 2. устройството и развитието на територията на общината и на населените места в нея; 3. образованието; 4. здравеопазването; 5. културата; 6. благоустрояването и комуналните дейности; 7. социалните услуги; 8. опазването на околната среда и рационалното използване на природните ресурси; 9. поддържането и опазването на културни, исторически и архитектурни паметници; 10. развитието на спорта, отдиха и туризма.

Конституционният съд в свое решение № 6/29.09.2009 г. по к.д. № 7/2009 г. сочи, че параметрите на местното самоуправление задължително се основават на законова уредба, която следва да е в съответствие с международните договори и чл. 3 от Европейската харта за местно самоуправление, като същността на местното самоуправление е правото и реалната възможност местните общности да регулират и управляват в рамките на закона. Съгласно чл. 4 от Европейската харта за местно самоуправление, основните правомощия на органите на местно самоуправление се определят от Конституцията или от закона. Независимо от това, тази разпоредба не е пречка за предоставянето на органите на местно самоуправление на правомощия за специфични цели в съответствие със закона. Органите на местно самоуправление разполагат в рамките на закона с пълна свобода да поемат инициатива по всеки въпрос, който не е изключен от тяхната компетентност или предоставен на друга власт. Съгласно чл. 4, т. 4 от тази харта, правомощията, поверени на органите на местно самоуправление, поначало трябва да са пълни и неограничени. Оттук съдът прави извод, че обхватът на правомощията на общинския съвет като орган на местно самоуправление трябва да бъде максимално широк. В случая обаче, дори и да се наложи извод за наличие на законово определено широко правомощие на общинския съвет да уреди чрез приемане на наредба правоотношения свързани с местни данъци и такси, то това следва да е в рамките регламентирани с разпоредбите на ЗМДТ.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че изрично посочената разпоредба на чл. 8, ал. 1, т. 11 от Наредба за реда и условията за настаняване и ползване на социални жилища в община Монтана, приета с решение 34/19.12.2019 г. на Общински съвет Монтана, изменена с решение 466/29.06.2021 г., е материално незаконосъобразна, поради което ще следва да бъде отменена на основание чл. 146, т. 4 вр. чл. 196 от АПК.

С оглед изхода на делото, отмяна и своевременно направеното искане от РП ще следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 20 лева.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 193, ал. 1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ протестираната разпоредба на чл. 8, ал. 1, т. 11 от Наредба за реда и условията за настаняване и ползване на социални жилища в община Монтана, приета с решение 34/19.12.2019 г. на Общински съвет Монтана, изменена с решение 466/29.06.2021 г..

ОСЪЖДА община Монтана да заплати на Районна прокуратура Монтана разноски по делото в размер на 20/двадесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено.

РЕШЕНИЕТО да се обнародва по реда на чл. 194 от АПК след влизането му в законна сила.

Председател:

/п/

Членове:

/п/

